

KELLY
RIMMEROVÁ

*Jedna ju opustila,
druhá podvodom získala.*

*Ktorá z nich
je skutočnou matkou?*

IKAR

utajená dcéra

KELLY
RIMMEROVÁ

utajená dcéra

Preložila Lucia Lukáčová

IKAR

Kelly Rimmer

THE SECRET DAUGHTER

Copyright © Kelly Rimmer 2015

Translation © 2020 by Lucia Lukáčová

Jacket design © 2020 by Soňa Šedivá

Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu The Secret Daughter

(Bookouture, an imprint of StoryFire Ltd.,

Ickenham 2015) preložila Lucia Lukáčová.

Redigovala Jana Holková.

Korigovala Alexandra Hríbiková.

Obálku navrhla Soňa Šedivá.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2020

ako svoju 1 665. publikáciu v elektronickej podobe.

Sadzba a zalomenie ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-7235-4

Maxwellovi a Violette

Podakovanie

Mám obrovské šťastie, že som mohla opäť spolupracovať s tímom z vydavateľstva Bookouture. Oliver Rhodes, som ti nesmierne vďačná. Emily Rustonová, ďakujem ti, že si mi trpezlivo pomáhala, najmä keď som sa dala strhnúť námetom. Jennie Ayersová, veľká vďaka za skvelú úpravu rukopisu.

Ďakujem priateľom a rodine, že mi pomohli s nápadmi a vyjadrili sa ku konceptom. Melissa, Tracy, mama, teta Chris a Jodie, ďakujem vám. Sally, vďaka za tvoj orlí zrak.

Za podporu by som sa rada poďakovala aj svojmu tímu z Phocasu, najmä Codymu, Billovi a Val.

Ak som v zajatí príbehu, som fanatická, podráždená a nespoločenská. Najväčšie poďakovanie si preto zasluhujú manžel Dan, naše úžasné deti, nekonečne trpezliví priatelia a rodina. Ďakujem vám, že ste to so mnou pri písaní tejto knihy vydržali.

Na záver ešte autorská poznámka: Domov pre budúce matky v Orangei je fiktívna inštitúcia, aj keď mnoho domovov pre budúce matky či ústavov pre matky s deťmi fungovalo v Austrálii až do polovice dvadsiateho storočia a nezriedka dlhšie.

Prvá kapitola

Sabina

marec 2012

V našej rodine je všeobecne známe, že neviem držať jazyk za zubami. Spomínam si len na dva prípady, keď som si úspešne nechala tajomstvo pre seba.

Prvý raz sa to stalo, keď som sa zamilovala do najlepšieho priateľa. Práve sme boli s niekoľkými kamarátmi na večeri. Pri jedle som ho prichytila, ako sa na mňa díva. Z očí mu sálalo toľko lásky a hrdosti, že by som sa v jeho pohľade aj roztopila. Niekoľko hodín sa mi ohromujúce zistenie darilo tajiť. Len čo sa však ostatní pobrali domov, vyblafla som ho uprostred nejakej nepodstatnej debaty. Ted vravel, že som sa celý večer naňho ani nepozrela, a nechápal prečo. Vraj aj keď si dávam pozor na jazyk, oči ma vždy prezradia... a ak by som sa vtedy naňho pozrela, už by som nemusela nič vraviť.

V mojej neslávnej histórii vytrúbených tajomstiev bol ešte jeden svetlý okamih. Zistila som, že čakám bábätko, a pred mamou som to utajila celé dva dni. Hrozilo, že sa prerieknem, preto sme museli byť obozretní. Zavolala som rodičom a pozvala ich na večeru. Len čo sme sa dohodli na presnom dni a čase, Ted mi vzal mobil a ukryl ho predom mnou.

Som presvedčená, že sladké tajomstvo by som udržala aj bez mimoriadnych opatrení. Chcela som, aby to bola vý-

nimočná chvíľa, keď im ho oznámime. Ako jedináčik som odjakživa pociťovala nevysvetliteľný tlak, že z nich musím urobiť starých rodičov. Ibaže ani mama, ani otec mi s tým nikdy nepílili uši. Nenaliehali, aby som sa usadila a mala deti. So štyridsiatkou na obzore som však pozorovala, ako ich priateľov obletujú krdle ukričaných vnúčat. Ich vrstovníci si vymieňali hrdé starorodičovské príhody, tak ako si deti vymieňajú kartičky športovcov. Ale naši rozprávali akurát o mojej celkom nezaujímavej kariére učiteľky a o našich cestovateľských zážitkoch s Tedom.

Bolo by pekné, keby sme sa spolu navečerali a pri káve sme im to civilizovane oznámili, ale na taký scenár nedošlo. Hneď pri dverách som ich privítala s dvoma dokonale zabalenými škatuľkami a zrejme aj s mäťoucou uplakanou grimasou na tvári.

„Sabina, stalo sa niečo? Čo je to?“ Mama si váhavo vzala balíček. Druhou rukou zavesila kabelku na vešiak pri dverách. Potom si opatrne rozviazala šatku na krku a uložila ju navrch. Za ňou vstúpil otec a ako vždy ma letmo pobozkal na líce. Aj on si vzal darček a zvedavo ním zatriasol.

„Oci! Opatrne!“ zasmiala som sa a netrpezlivo trepala rukami, aby už konečne prešli ďalej a mohla som zatvoriť dvere. Zmätené sa pozreli jeden na druhého. Škerila som sa, až ma boleli líca. „Posaďte sa a rozbaľte to. No tak! Hýbte sa!“

Ted nás pozoroval z nevel'kého kúta nášho príbytku, kde bola kuchyňa. Dohliadal na náročné jedlo na sporáku. Odbehla som uprostred varenia, aby som balíčky ešte dokonale vyzdobila stužkami. Manžel sa už dva dni tváril veľmi nezvyčajne, odkedy sme bok po boku stáli v kúpeľni a pohľadom hypnotizovali čoraz jasnejšiu druhú čiarku na tehotenskom teste. Bol nervózny aj rozjarený, presne ako

som predpokladala, ale jeho náhla pohoda ma prekvapila. Boli sme na to pripravení po všetkých stránkach.

Mama s otcom si sadli a rozviazali mašličky na balíčkoch. Ted sa medzitým oprel o stenu pri sporáku a prekrížil si ruky na hrudi. Nespúšťal zo mňa oči. Cítila som opojnú radosť medzi nami. Naposledy sme na krátky okamih ukryli v srdci naše spoločné tajomstvo.

Otec si rozbalil balíček ako prvý.

„Hrnček?“ čudoval sa. Otočil ho a na druhej strane uvidel nápis *Najlepší dedko na svete*. Prekvapene na mňa pozrel. Hrnček mu takmer vypadol z ruky, keď vyskočil a privinul si ma k sebe. „Sabina! Bože, drahá!“

Presne tak som si to predstavovala. Smiala som sa aj som mu na pleci plakala od šťastia, kým chrlil jednu otázku za druhou.

„Kedy si to zistila?“

„Pred pár dňami.“

„Tak kedy sa malá narodí?“

„Malá?“ zasmiala som sa. „Narodí sa v novembri.“

„Uvažovali ste o investovaní do vzdelania? Na to nie je nikdy priskoro a daňové zvýhodnenie je paráda. Na budúci týždeň ti k tomu pošlem mejl. Sabina, sadni si, musíš sa šetriť. Máme šampanské? To chce šampanské! Na takú príležitosť by sa hodil Moët. Zariadim to.“

Otec ma nežne nasmeroval k pohovke. Sadla som si a prvý raz som pohľadom zaletela k mame. Rozbalila darček a zmeravela. Hrnček zvierala v dlaniach a predlaktia opierala o stehná. Líca jej očerveneli, oči zvláštne blčali.

„Megan? Čo sa stalo?“ Ted vyšiel z kuchynského kúta a hneď bol pri pohovke. Sadol si k mame. Otriasla sa a letmo sa naňho usmiala. Potom sa usmiala aj na mňa.

„To je nádherná novina. Veľmi sa teším s vami. Nemala som... nemali sme tušenia, že by ste už pomýšľali na deti.“

„Mami, veď mám tridsaťosem. Sme manželia, máme stabilné zamestnanie, precestovali sme svet a v Sydney máme domov... na čo ešte čakať?“

„Máš pravdu. Ako inak, máš pravdu.“ Sklopila pohľad na hrnček a potichu vyslovila: „Tridsaťosem alebo deväťdesiatosem – vždy budeš moje dieťa.“

„Kriste, nebuď sentimentálna, Meg.“ Otec vstal a zo zadného vrečka vybral kľúče. „Už čoskoro sa zahráš s ozajstným drobcom. Idem po šampanské. Pôjdeš so mnou, Ted?“

„Dozrieš na zeleninu, Inka?“

Dívala som sa na mamu. Znova upreto hľadela na hrnček. Prikývla som a usmiala sa na Teda. Len čo ocko vyšiel dvermi, nenápadne som ukázala na mamu. Ted pokrčil plecami a tváril sa zmätene. Zaksichtila som sa naňho.

S mamou sme zostali sami. Bez otáľania som mienila skoncovať s napätím.

„Nevyzeráš, že by si sa tešila, mami.“

„Ale samozrejme, že sa teším.“ Odložila hrnček do škatule a postavila sa. Spravila sotva pár krokov a už bola v kuchyni. Balíček položila na jedálenský stôl a civela naň. „V ktorom si týždni?“

„Asi v ôsmom. Na budúci týždeň idem na sono, aby sa to potvrdilo, ale lekár predpokladá, že rodiť by som mala v novembri.“

„Drahá!“ Mama sa zvrtila a pozrela mi do očí. „Ešte by si si to mala nechať pre seba. Sú to len dva mesiace, to ešte nič nezaručuje.“

Surovosť jej slov mnou otriasla. Na okamih som stratila reč. Bolo to kruté a povedala to bez okolkov – dala mi výstražné znamenie. Na nejaké komplikácie v tehotenstve

som ani nepomyslela... a prečo aj? Ešte nikdy som nebola tehotná, prečo by som mala očakávať zlý koniec?

Neviem, ako som sa tvárila, no mala som čo robiť, aby som sa nerozrevala. Mama sa strhla. Zaťala ruky do pästí a zhlboka sa nadýchla.

„Vieš, Sabina, tehotenstvo... skrátka... nie vždy...“ Zúfalo prosbne na mňa upínala hnedé oči. „Ja len... nechcem, aby ti to ublížilo. Prosím, zatiaľ sa príliš nenádejaj.“

„Ale ja sa nádejam, mami.“ Potrebovala som sa rozptýliť, aby som nemyslela na jej zdrvivujúce slová a na nečakané obrovské sklamanie. Myslela som si, že sa zblázni od radosti, poradí mi s tehotenstvom a pomôže mi pripraviť sa na materstvo. Vstala som a chcela prejsť popri nej do kuchyne, ale chytila ma za lakeť a pomaly ma otočila k sebe. Po líci sa mi kotúlala slza. Netrpezlivo som ju zotrela.

„Mrzí ma to, Sabina,“ zašepkala a dlaňami mi objala tvár. Palcom mi osušila mokré líce a potom mi pozrela do očí. „Jasné, že si nadšená, a je to pochopiteľné. S mojimi tehotenstvami som si užila svoje, preto sa o teba bojím viac, než je zdravé.“

„Tehotenstvami?“ zopakovala som. Bola som jedináčik a prvý raz v živote som počula o možných súrodencoch. „Ale... nikdy si mi nepovedala, že si mala problém...“ habkala som, aby som ju neranila, „... no, že som neprišla na svet ľahko.“

Chvíľu som sa na ňu dívala. Mala neprítomný pohľad. Pery sa jej jemne chveli, keď sa odhodlávala na odpoveď. Hlboký smútok v jej očiach ma vyľakal. Vtom som si uvedomila, že mojej úžasnej mame sme nechtiac otvorili staré rany. Objala som ju okolo krku a privinula si ju k sebe. Nikdy nepatrila k tým, čo by bezprostredne prejavovali lásku,

no tá chvíľa si to vyžadovala. Aj mama ma objala, krátko a meravo. Potom odstúpila a narovнала si blúzku.

„Bolo to príšerné obdobie. Vy s Tedom to budete mať určite oveľa jednoduchšie.“

V ušiach mi hlasno pulzovalo. Rýchlo som spracúvala dôsledky novej informácie. Všetka radosť a vzrušenie boli fuč. Vystriedali ich strach a stav bojovej pohotovosti. Mama nemohla donosiť dieťa? Telo mi zachvátil adrenalin, akoby som sa bezprostredne ocitla zoči-voči fyzickej hrozbe.

„No... nechcem ti jatriť rany, mami, ale musím vedieť viac a porozprávať sa o tom s lekárom.“ Pokojný tón ma stál nadľudské úsilie. „Vieš, prečo sa to nedarilo?“

Mama vzdychla a pokrútila hlavou.

„Teórií bolo veľa, ale príčinu sme nepoznali. V prvých rokoch som poľahky otehotnela. No vždy sme sa dostali len po prvý trimester.“

Bola biela ako krieda, až na dve ružové jabĺčka na lícach. Odjakživa používala príliš výraznú líčenu.

„Koľkokrát?“ váhavo som sa ozvala.

„Veľa,“ odvetila stroho. „Naozaj sa nemusíš znepokojovať, miláčik. Mrzí ma, že som nezareagovala, ako som mala. Zaskočilo ma to. Neuvedomila som si, že s Tedom plánujete rodinu.“

„Ako sa nemám znepokojovať? Chápem, že sa ti o tom nerozpráva ľahko, ale musím vedieť viac.“ Meravosť z jej tváre sa nevytratila, preto som siahla po rukolapnom argumente. „Mami... čo ak je to dedičné?“

Po radosi z dieťatka nezostalo ani stopy, aspoň nie v tej chvíli. Práve som zistila, že môj optimizmus aj moje tehotenstvo sú veľmi krehké – ublížia im hoci len slová. Spomenula som si na miniatúrne dupačky vystavené na bielizníku

v spálni. Kúpila som ich v deň pozitívneho tehotenského testu. Odrazu som sa za svoju naivitu cítila trápne. Chcela som sa ospravedlniť a odbehnúť do izby, rýchlo ich zbaliť a ukryť na najvyššiu policu v skrini.

Mama mi práve naznačila, že dupačky veľmi pravdepodobne nikdy nepoužijem. Malé stvorenie v mojej maternici zrejme nie je v bezpečí – a to som si myslela, že mu tam nič nehrozí. Zdedila som mamine gény? Mám v sebe núdzový vypínač, čo mi zabráni v plodení potomstva?

Mama zjavne tápala, ako situáciu vysvetliť, no mne už došla trpezlivosť.

„Prepáč, že na teba tlačím, mami, ale musím to vedieť.“

„Nie je to dedičné.“

„Vravela si, že skutočný dôvod nepoznáte, že sú len teórie, prečo... Ako si tým môžeš byť istá?“

„Jednoducho to viem.“

„Ale...“

„Sabina! Prestaň.“

Ten večer som druhý raz zostala stáť ako obarená a znova stratila reč. Hľadela som na mamin chrbát. Pristúpila k sporáku, aby dozrela na hrnce a panvice. Postrehla som, ako sa jej trasú ruky, keď dvíhala pokrievky a s rachotom ich vracala naspäť.

Nedalo by veľa práce zmeniť tému, keď som sa znova zmohla na slovo. S mamou sme mali k sebe blízko – bližšie než mamy s dcérami z môjho okolia. Nezniesla som predstavu, že jej mám ďalej ubližovať.

No v stávke bolo čosi nové, čosi vzácne a milované. Od čias maminých tehotenstiev sa v oblasti medicíny veľa zmenilo. Ak je moje tehotenstvo ohrozené, možno sa s tým bude dať niečo robiť, ale potrebujem informácie. Zaumienila som si, že sa k nim dopracujem postupne.

„Povieš mi, ako ti bolo, keď si ma čakala?“ opatrne som sa jej prihovorila. „Mala si ranné nevoľnosti? Zatiaľ mám asi veľké šťastie – ani som nepostrehla, že som tehotná.“

Mama ešte vždy civela na hrnce. Čosi mi našepkávalo, že jej ubližujem každúčkým slovom. Netušila som, čo s tým. Váhavo som k nej vystrela ruku a chcela ju pohladiť po chrbte. Vtom sa otvorili vchodové dvere. Otec s Tedom boli späť. Radostne hulákali, čo veľmi nepríjemne kontrastovalo s napätím v kuchyni. Mama zdvihla hlavu a krížom cez našu minióbývačku hľadela na otca vo dverách. Rozjarená tvár mu zbledla.

„Megan...?“ Otec odrazu spomalil krok aj slová.

„Musíme ísť,“ šepla.

„Čože? Nie!“ Ted nadvihol vychladenú fľašu šampanského. „Veď oslavujeme, čo ste zabudli? Deje sa niečo?“

„Mami, zostaň, už to nechám tak,“ prosila som ju. Pokrútila hlavou a prešmykla sa popri otcovi a Tedovi k dverám. Vedela som, že je zle. Z vešiaka schmatla kabelku a šatku si ani neuviazala okolo krku, ako by to urobila pri ktorejkoľvek inej príležitosti.

Otec sa otočil ku mne.

„Čo povedala?“ zisťoval.

„Len to, aby som sa dieťaťkom n-nedala príliš uniesť,“ vyjachtala som. Zajaknutie ma rozplakalo. Roky som chodila na logopédiu, aby som hovorila čisto. A bolo to najmä maminou zásluhou a jej železnou vôľou. Nespomínam si, kedy som sa zakoktala naposledy. Ale ani si nespomínam, kedy som bola naposledy taká nešťastná.

„Vraj ste zažili veľa potratov a že by sme to ešte nikomu nemali hovoriť. Potom som sa jej spýtala na príčinu jej problémov a či je to dedičné, no už s ňou nebola reč. Mrzí ma to, oci.“

„Viac nevravela nič?“

„A čo by ešte mala vraviť?“

Otec vydal frustrovaný zvuk pripomínajúci zavrčanie aj vzdych.

„Odveziem ju domov. Prepáč, že ti pokazila veľký deň.“
Vzal si hrnček a ponáhlal sa k dverám. „Dajme jej čas, nech sa zžije s novinou a upokojí. Sľubujem, že vám to vynahradíme.“

Dvere sa zabuchli. Plač, ktorý som v sebe dusila, sa vydral von. Ted pustil šampanské na pohovku a privinul si ma k sebe.

„Dočerta, čo to má znamenať?“ nechápal.

„N-netuším,“ horko-ťažko som vyslovila. „Ale radšej p-pôjdeme zajtra k lekárovi.“

Nežne ma natočil chrbtom k pohovke. Sadli sme si. Pohľad mi padol na jedálenský stôl. Ležal na ňom mamin hrnček.

Druhá kapitola

Lilly

jún 1973

Milý James,
neviem, čo mám robiť.

Je tu niečo, čo som Ti neprezradila. Chcela som, ale veľmi som sa bála. Zhovárame sa len po telefóne, aj to je vždy ktosi nablízku. Potom som Ti chcela napísať list, ale s listami chodí na poštu tatko. Ak by ho otvoril...

No, ak by ho otvoril, na veci by sa už zrejme nič nezmenilo.

Som tehotná, James. Viem, musí to byť obrovské prekvapenie a mrzí ma, že Ti to oznamujem práve takto... Bude však zázrak, ak vymyslím, ako Ti list poslať, aby si sa to vôbec dozvedel.

Neviem, kedy sa to stalo... Zrejme predtým, ako si odišiel na vysokú. Pripadáť si ako úplná hlupaňa. To, čo sme robili... vedel si, že tak sa robia deti? Jasný, že si to vedel, si veľmi múdry. Na rozdiel odo mňa... Nemala som potuchy. Odišiel si začiatkom januára a až v apríli mi došlo, že som tehotná. Rehoľné sestry v škole nám hovorili o sexe... Lenže opisovali ho ako čosi zlé a nečisté, preto som si ho nespájala s tým, čo sme robili. U nás k tomu došlo veľmi prirodzene, však? Nikdy sme ani neuvažovali, že

by sme spolu chodili. Boli sme priatelia a potom sme od-
razu boli čosi viac. Ani si nespomínam na náš prvý bozk...
Ty hej? Sotva nám to vtedy pripadalo dôležité, bol to len
ďalší krok lásky medzi nami. Akoby nás viedol inštinkt,
každý spoločný pohyb nám pripadal samozrejmy. Ani na
sekundu som nepomyslela, že by sme robili to, pred čím
nás varovali rehoľné sestry.

Najskôr som si myslela, že som unavená, lebo mi veľmi
chýbaš. Chcela som zostať v posteli a prespať celý deň. Ne-
mala som chuť na jedlo, z čoho mamka šalela a ustavične
ma karhala. Henri sa mi posmieval, že som od lásky ochore-
la. Potom sa mi vrátil apetít a šaty mi boli čoraz tesnejšie,
no ešte mi to nedochádzalo. Myslela som si, že veľa jem,
lebo dobieham prvé mesiace roka, keď som z každého jedla
dostala do seba sotva za lyžičku.

Až keď ktorási spolužiачka hovorila v triede o menštruá-
cii, uvedomila som si, koľko bije. Poslednú menštruáciu
som mala pred Vianocami. A tomu už rozumiem aj ja.

Najskôr som sa tvárila, že to nie je pravda. Chvíľu mi to
išlo hravo. Chalani si ma doberali, že som tučná, ale na to
som si dávno zvykla. Školská uniforma mi už praskala vo
švíkoch, no nikto nič nespozoroval. A tak som nemyslela
na dieťa ani na Teba, ani na to, čo to pre nás všetkých bude
znamenáť.

Potom ma dieťa začalo kopať. Skôr či neskôr si niekto
spočíta jeden a jeden a moje tajomstvo bude vonku. V noci
som sa v posteli prehadzovala, krútila a čakala na gilotínu.
Keď mi moje tajomstvo pripadalo priveľké a nedokázala
som ho uniesť... a strach, že to tatko zistí, silnel... zatvorila
som oči a predstavila si následky. Pochabo som si namýš-
ľala, že nad strachom zvíťazím, ak budem dopredu so všet-
kým počítať.

Videla som tatka, ako zúri a hanbí sa za mňa. Pred očami som mala aj mamkino zhnusenie. V duchu som si písala hlúpy scenár. Pohrávala som sa s príbehom a uvažovala, čo sa stane, keď to tatko zistí večer, ráno alebo kým som v škole. Odohrával sa v daždivých aj slnečných dňoch, počas narodeninových osláv súrodencov či v deň pôrodu.

Nech som si príbeh predstavovala do najmenších detailov, vždy sa končil rovnako. Ocitla som sa pred vaším domom. Kufor som položila na rohožku, zaklopala na dvere a privolala Tvoju mamu.

Z veľkej časti som sa nemýlila. Dnes ráno ma tatko zobudil a prikázal mi, aby som sa zbalila. Všetkých sedem súrodencov postavil do radu a díval sa, ako som sa s nimi lúčila. Kasia s Henrim plakali a v ich pohľade bola ľútosť. Najhoršie to bolo s mamkou. Ani sa na mňa nepozrela. Zaliezla do kuchyne a nariekala. Keď som chcela, aby sa ku mne otočila a mohla som sa s ňou rozlúčiť, striasla mi ruku z pleca a ešte usedavejšie sa rozplakala.

Potom ma tatko strčil do auta, presne ako som predpokladala, a spustil tirádu. Celou dlhočiznou príjazdovou cestou až na koniec farmy jačal ako nepríčetný. Hulákal tak jedovato, až pri tom prskal. Čušala som vedľa neho a zadržovala slzy.

Povedal mi strašné ohavnosti, ale predpokladám, že som si ich zaslúžila. Dookola opakoval, že som pošpinila meno Wyzlecki a sklamala ho. No najhoršie boli nadávky. V živote by som nepomyslela, že také slová pozná. Ak by som sa rozplakala, ešte väčšmi by ho to rozčúlilo. Cívela som si na kolená a usilovala sa nezložiť. Dobré vieš, že keď sa hnevá, zvýrazní sa mu prízvuk. Dnes akoby na mňa vrieskal po poľsky. Zlostne chrlil nekonečný prúd slov obalených jedom.